

ACCÈSIT 1 JOVES

LAURA CASAS i CALABUIG

UN BOCI DE FELICITAT

M'encurioseix profundament la velleta que creua el parc cada migdia amb el carro de la compra. Vesteix una jaqueta fina de llana i duu un vestit blau sense mitges. Hivern, estiu, primavera o tardor, mai he vist que s'abrigui més o menys. La imatge és realment poètica. Ella travessa el parc de pressa i quan es troba just al mig, sense deturar el pas, llença pels aires una abundant pluja de molles de pa que, de seguida, es fusiona amb l'arribada d'una vintena de coloms que apareixen del no res. Però és que la velleta no llença el pa com ho faríem qualsevol de nosaltres, no és com donar menjar a les gallines, o als ànecs, és molt diferent, i el coneixement d'aquesta diferència la converteix estrictament en la millor en la seva feina. El llançament de la velleta és un gest polit i perfecte, que no va directament a terra, on tothom sap que acabarà, sinó que es dirigeix al cel, com si, així, es brindés als coloms més ràpids l'oportunitat d'agafar el pa en el vol, i no rebaixar-se a recollir-lo del terra.

Quan era petita acostumava a observar-la des de la finestra, perquè m'agradava veure-ho tot seguit: el pas accelerat de la velleta, el llançament decidit i impol·lut, la fusió de la pluja daurada amb els coloms que arribaven desordenats, l'aterratge d'ambdues coses a terra, i la partida triomfal de la velleta que, sense aturar-se ni un segon, havia aconseguit, com aconseguia sempre, aquella imatge celestial. De fet, jo estava convençuda que es tractava d'això, d'una revelació divina que se'm presentava cada migdia des de la finestra. A classe de religió ens havien explicat que el colom era el símbol de l'Esperit Sant i jo tenia el privilegi de presenciar-lo en tot el seu esplendor.

Durant aquell temps la meva espiritualitat va créixer, cosa que a casa van trobar d'allò més estrany, ja que ningú de la meva família valorava especialment l'espiritualitat, però jo era la nena més bona, responsable, generosa i obedient que existia, de manera que ninguna persona gran s'atrevia a jutjar els meus mètodes o les meves creences.

Amb els anys, però, aquella aparició va acabar per avorrir-me i vaig substituir l'espiritualitat i els migdies a la finestra per altres pràctiques, sense acabar mai d'abandonar aquella puresa i aquella bondat que la velleta i els coloms m'havien proporcionat.

Tot això m'ha tornat quan l'he vista avui, al parc, fent exactament el mateix. La seva imatge m'ha sobresal·tat, amb prou feines la recordava, ni era conscient de tot el que havia quedat d'ella dins meu. Aquest cop, però, no l'he vista des de la finestra, sinó arran de terra, quan casualment jo creuava el parc darrere seu, dibuixant la mateixa diagonal que feia ella tots els migdies. Tot plegat m'ha horroritzat. D'a prop, els coloms eren lletjos i bruts i han aparegut tots de sobte envoltant-me arbitràriament. M'he posat els braços a la cara i he deixat anar un crit ofegat mentre m'apartava, cosa que ha fet que la velleta s'aturés com mai li havia vist fer. M'ha mirat somrient amb supèrbia, i he vist en els seus ulls el delict que li causava sentir-se dominant sobre alguna cosa. Fins aquell

moment, mai havia pogut observar les seves fisonomies de tan a prop. Les arrugues li cobrien tota la cara i amagaven la bellesa d'un rostre que en algun moment va ser rostre, els ulls i la boca eren petits, i una lleugera capa de cabells blancs se li enganxaven al cap i li queien per la cara. Era ella. La meua revelació divina era aquella dona vella i maliciosa i aquells coloms que es barallaven a cops de bec per unes molles de pa resseques que romanien a les rajoles del parc. I si el meu Déu encara no s'havia terrenalitzat suficient, en pocs segons li he escoltat la veu. "Ei!" m'ha dit. M'he girat per mirar-la, ja que ja m'havia decidit a avançar-la i a deixar-la enrere. "No els tinguis por" ha dit amb una veu aspra i tremolosa "son millors que les persones". Li he somrigut i he accelerat el pas cap a casa, intentant recordar la velleta que jo veia anys enrere des de la finestra, intentant no corrompre el record, però tot m'ha caigut a sobre d'un sol cop, enfonsant-me en reflexions. Aquella vella, la meua vella, no havia abandonat en més de deu anys aquell ritual. No era un gest diví, no era un gest solemne, era un gest vanitós. El gest d'una vella que estima més els coloms que les persones i a qui els coloms estimen més que les persones, el gest d'una vella que se sent poderosa un cop al dia, que pot imperar d'alguna manera en un món que ja fa temps que l'ha rebutjada.

Vaig sentir amor i compassió per ella, perquè ella, la dona que odiava les persones, m'havia educat per sentir amor i compassió per les persones.